

nesprávnostem rozsudku a řízení první stolice, pro které první soud důvod ten neuznal správným. Odvolací soud nepřezkoumává odvolací důvody samy o sobě, nýbrž přezkoumává je nezbytně na základě celého skutkového děje, jenž je základem sporu. Proto musí zpravodaj podle Šu 486 c. ř. s. vyložit, kterak se věc má a jaký byl dosavadní průběh rozepře, pokud toho je třeba, by bylo porozuměno odvolacím návrhům a aby byla zkoumána správnost napadeného rozsudku a odvolacích důvodů. Vyskytnou-li se vady podstatné pro přezkoumání a posouzení uplatňovaných odvolacích důvodů a o ně opřených odvolacích návrhů, je k vadám těm přihlížeti z povinnosti úřadu, třebaže je odvolání nevytklo, neboť z Šu 462 druhý odstavec c. ř. s. plyne, že odvolací soud v mezích odvolacího návrhu přezkoumává nejen rozsudek, nýbrž i řízení, jež mu předcházelo. To ovšem má zvláštní význam právě tehdy, jde-li o vady, které odvoláním ani nemohly býti vytýkány, jsouce na újmu jen odvolateleva odpůrce. Též ony jsou s odvolacími důvody v příčinné souvislosti a spolu s nimi tvoří ony sporné stránky v Šu 497 (2) c. ř. s. naznačené, jež má odvolací rozhodnutí o návrhu odvolatelově obsahovati (srv. Neumannův komentář k c. ř. s. z roku 1915, str. 1383). Na tom právě je založena ochrana zájmů odvolateleva odpůrce, který je dotčen jen důvody — nikoli i výrokem — prvního rozsudku, že tehdy, když odvolací soud zaujme jiné právní stanovisko a rozhodne jinak než první soudce, přezkumná činnost odvolacího soudu se vztahuje podle §§ 462, 497, 498 c. ř. s. ke všem sporným stránkám, jež jsou důležité pro rozhodnutí, a v důsledku toho odpůrce odvolatelův může v dovolání proti pozměňujícímu — jemu nepříznivému — rozsudku vytýkati, že se odvolací soud, vyřizuje odvolání odpůrcovo, neobíral všemi jeho útočnými neb obrannými prostředky.

Čís. 6371.

Společnosti s r. o. (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).

Projednati a rozhodnutí spor o zmatečnost usnesení valné hromady podle § 41 zákona, jakož i rozhodnutí o návrzích podle § 42 (3) a (4) zákona jest povolán obchodní senát, nikoliv samosoudce. Jednal-li o návrhu podle § 42 (3) a (4) zákona samosoudce, jest zrušiti pouze jeho usnesení a ústní jednání o jistotě podle Šu 42 (3) zákona.

(Rozh. ze dne 14. října 1926, R I 877/26.)

Žalobce o zmatečnost usnesení valné hromady společnosti s r. o. navrhl povolení prozatimního opatření, by provedené usnesení valné hromady bylo odloženo podle § 42 (4) zákona o společnostech s r. o. Žalovaná navrhla složení jistoty podle § 42 (3), o němž samosoudce konal ústní líčení a vyhradil si písemné rozhodnutí, jehož dosud nevydal. S o u d p r v é s t o l i c e (samosoudce sborového soudu) prozatimné opatření podle § 42 (4) povolil. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení i s předchozím řízením pro zmatečnost a uložil prvnímu soudu, by jednal dále po zákonu. D ů v o d y: V projednávaném sporu domáhá se žalobce

toho, by byla usnesení mimořádné valné hromady žalované společnosti ze dne 2. července 1926 prohlášena neplatnými a zrušena. Podle § 42 (2) zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. o společnostech s r. o., patří spory takové výlučně před sborový soud sídla společnosti, jenž vykonává pravomoc ve věcech obchodních. Ustanovení toto nedoznalo změny ustanovením § 7 a) j. n., neboť tento předpis odkazuje před samosoudce pouze spory o majetkové nároky uvedené v § 51 čís. 1—3 j. n., a nebylo změněno ani zákony ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. a ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n., neboť žádný z těchto zákonů neodkazuje takové spory, jako je souzený spor, na samosoudce, ač tak činí ohledně sporů ze zákona ohledně ručení železnic ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. a ze dne 12. července 1902, čís. 147 ř. zák., které patřily bez ohledu na hodnotu rozepře podle § 7 a) j. n. výlučně před senát. V důsledku toho nemůže samosoudce rozhodovati ani o prozatímních opatřeních ve sporech senátních, ani činiti sám usnesení jiná (§ 388 ex. ř. a § 34 j. n.) a rozhodne-li přes to v takových případech sám, trpí rozhodnutí zmatkem dle §§ 477 čís. 2 a 514 c. ř. s., což se stalo i v souzeném případě. Za tohoto stavu věci nezbylo, než napadené usnesení a řízení jemu předcházející jako zmatečné zrušiti. Vada tato, pokud jde o prozatímní opatření, nedá se napravit ani tím, že by rekurs byl podle § 516 c. ř. s. a § 78 ex. ř. odkázán k vyřízení v první řadě senátu, neboť senát není povolán k tomu, by rozhodoval o věcech přikázaných samosoudci. Na soudu první stolice bude, by učinil opatření, by věc projednal senát.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu a potvrdil napadené usnesení s dodatkem, že zrušení platí jen co do usnesení prvního soudu o prozatímním opatření a co do ústního jednání o jistotě podle § 42, třetí odstavec zákona o společnostech s r. o.

Důvody:

Společník žalované společnosti s ručením obmezeným domáhá se žalobou proti společnosti rozsudku, že usnesení mimořádné valné hromady ze dne 2. července 1926 jsou podle §u 41 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. z. nicotná. Předmět sporu byl oceněn na 19.000 Kč a žaloba byla zapsána do rejstříku pro spory samosoudcovské podle §u 7 a) j. n. V žalobě byl zároveň učiněn návrh na povolení zatímního opatření podle § 42 (4) cit. zák., o němž se žalovaná společnost písemně vyjádřila a o němž samosoudce rozhodl. Naproti tomu podala i žalovaná společnost návrh podle § 42 (3) cit. zák. na složení jistoty za újmy, které jí sporem hrozí, a podala k tomuto návrhu ještě písemný dodatek. O návrhu vyjádřil se žalobce písemně, načež samosoudce, pojednav se zástupci stran o tomto návrhu při prvním roku, vyhradil si písemné rozhodnutí, kterého dosud nevydal a také dosud neurčil lhůty k podání odpovědi na žalobu. Nejvyšší soud rozhodnutím ze dne 22. září 1926 č. j. R I 822/26 (čís. sb. 6305) ve sporu téhož žalobce (a ještě druhého společníka) proti téže společnosti o nicotnost usnesení valné hromady ze dne 9. dubna 1926 rozřešil již obě otázky, které v tomto

období řízení přicházejí v úvahu, totiž 1. zda k projednání a rozhodnutí sporu povolán jest obchodní senát, či samosoudce, a 2. zda k rozhodnutí o návrzích podle § 42 (3) a (4) zák. o společnostech s ruč. obm. povolán byl rovněž senát, či samosoudce. Rozhodnutí stalo se v tom smyslu, že jednati a rozhodovati smí toliko senát a že tudíž rekursní soud právem zrušil usnesení prvního soudce pro zmatečnost podle §u 477 čís. 2 c. ř. s. Ježto jde o tytéž strany a tytéž právní zástupce, možno tu jen odkázati na odůvodnění onoho rozhodnutí. Zde bylo by jen dodati, že nutno zkoumati, v jakém objemu v tomto případě má býti provedeno zrušení, ježto rekursní soud zrušil celé řízení, které předcházelo usnesení prvního soudu, a ježto by mohlo býti pochybno, kam až toto zrušení sahá, což i dovolací rekurs žalobcův vytýká. Nejvyšší soud prohlásil již v onom svém rozhodnutí, že řízení jest zrušiti jen potud, pokud jest pro nedostatečné obsazení soudu podle §u 477 čís. 2 c. ř. s. zmatečné. Nevztahuje se tedy zrušení na žalobu s návrhem na povolení zatímního opatření, neboť tato byla podána u soudu věcně i místně příslušného a byla řízena na krajský soud jako obchodní senát, třebaže bylo dodáno v závorce (samosoudce). Nevztahuje se také na nařízení prvního roku a konání prvního roku — pokud tam nebylo jednáno o jistotě — a možno v tom směru zase odkázati na odůvodnění dřívějšího rozhodnutí. Netřeba také zrušovati návrh žalované společnosti na složení jistoty a dodatek k tomu návrhu, neboť obě podání byla rovněž řízena na krajský soud jako obchodní senát. Konečně není důvodu, by bylo zrušováno vyjádření žalované společnosti o návrhu žalobcově na zatímní opatření a naopak vyjádření žalobce o návrhu žalované na složení jistoty, neboť všechny tyto úkony jsou povahy přípravné, k nimž nebylo třeba usnesení senátu, budou podkladem pro další řízení a rozhodnutí senátu a senát také posoudí otázku útratovou.

Čís. 6372.

Otázka, zda dílo stíženo jest podstatnou vadou ve smyslu § 1167 obč. zák., jest otázkou právní, již řešiti jest vyhrazeno soudu.

(Rozh. ze dne 14. října 1926, Rv I 2170/25.)

Žalobce dal žalovanému do správký automobil. Ježto správká byla provedena vadně, domáhal se žalobce na žalovaném jednak vrácení úplaty za správký, jednak náhrady škody, ježto nemohl po jistou dobu automobilu ve svém obchodě užívati. Procesní soud první stolice uznal žalobní nárok důvodem po právu, dovolací soud napadený rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Nesprávné právní posouzení věci spatřuje dovolatel v tom, že soud druhé stolice stojí na stanovisku, že o podstatnosti vad může soud rozhodovati sám na základě procesního materiálu, ač prý jedině znalec